

Sygn. akt II KK 193/19

POSTANOWIENIE

Dnia 8 października 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 8 października 2019 r.,

sprawy **Ł. K.**

skazanego z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 224 ze zm.) w zw. z art. 91 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 27 września 2018 r., sygn. akt V Ka (...),

zmieniającego częściowo wyrok Sądu Rejonowego w Ł. z dnia 19 stycznia 2017 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 stycznia 2017 r. Sąd Rejonowy w Ł. uznał m.in. oskarżonego Ł.K. za winnego popełnienia dwóch czynów z art. 56 ust. 1 i 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (t.j. Dz. U. z 2016 r. poz. 224 ze zm.) w zw. z art. 4 § 1 k.k., przyjmując, że czynów tych oskarżony dopuścił się w warunkach ciągu przestępstw, o którym mowa w art. 91 § 1 k.k. i za to skazał go na karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 zł. Jednocześnie, orzekł wobec

oskarżonego przepadek korzyści majątkowej osiągniętej z ciągu wyżej wymienionych przestępstw w kwocie 29.000 zł.

Od powyższego wyroku apelację złożył obrońca oskarżonego i zarzucił naruszenie przepisów postępowania, mianowicie art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. oraz 424 k.p.k., polegające na „odmowie przymiotu wiarygodności całości wyjaśnień oskarżonych, negujących udział w zarzuczanych im czynach oraz oparcie rozstrzygnięcia w tym zakresie jedynie na niezweryfikowanym pomówieniu A.P., w sytuacji, gdy dowód ten był jedynym, wskazującym na winę i sprawstwo oskarżonych, natomiast nie został on w żaden sposób pozytywnie zweryfikowany innym dowodem – wbrew wskazaniom uzasadnienia wyroku nie można uznać, że fakt skazania innych osób w innych postępowaniach, w których A.P. występował w charakterze świadka pozytywnie weryfikuje jego depozycje odnośnie oskarżonych Ł.K. i M.K., a w konsekwencji powyższego błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że oskarżonym Ł.K. i M.K. można przypisać winę i sprawstwo czynów, szczegółowo opisanych w sentencji orzeczenia”.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w części dotyczącej m.in. oskarżonego Ł.K. poprzez jego uniewinnienie od zarzuczanych czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Wyrokiem z dnia 27 września 2018 r. Sąd Okręgowy w Ł. zaskarżony wyrok w zakresie dotyczącym m.in. oskarżonego Ł.K. , utrzymał w mocy.

Od powyższego wyroku kasację złożył obrońca skazanego Ł.K. Zaskarżył go w części dotyczącej tego skazanego i zarzucił rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj.:

1. „art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w przypadku, gdy zachodziła okoliczność polegająca na braku wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy, a to nie przeprowadzono dowodu z zeznań świadka A.W. , zgłaszanego w trakcie rozprawy apelacyjnej, którego to świadka zeznania, miały na celu dokonanie oceny wiarygodności wyjaśnień/zeznań A.P., będących w przedmiotowej sprawie jedynie dowodem z zeznań/wyjaśnień pomawiającego;
2. art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 427 § 3 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. a contrario, poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego obrony

zgłaszanego podczas postępowania apelacyjnego, a odnoszącego się do konieczności przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka A.W., w przypadku, gdy adres zamieszkiwania świadka nie był stronom znany w momencie odczytywania jego (świadka) zeznań, a powzięcie wiedzy na okoliczność adresu zostało osiągnięte, a co za tym idzie dopiero wtedy możliwe, dopiero na etapie apelacyjnym, co w kontekście dowodu z pomówień stanowi uzasadnioną okoliczność mającą istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia w sprawie”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania przy jednoczesnym określeniu sądowi konieczności przeprowadzenia zawnioskowanego dowodu.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w Ł. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja obrońcy skazanego Ł.K. okazała się oczywiście bezzasadna, jako że podniesione w niej zarzuty były chybione.

Skarżący rażącego naruszenia przepisów procesowych wskazanych w obu zarzutach upatrywał w oddaleniu, zgłoszonego przez obrońcę w postępowaniu odwoławczym, wniosku o przesłuchanie świadka A.W., którego zeznania miały służyć ocenie wiarygodności – budzących wątpliwości – wyjaśnień (zeznań) A.P.. Oddalenie tego wniosku dowodowego w sytuacji, gdy A.W. miał powrócić do kraju i zamieszkać w Ł., było tym bardziej niezasadne, że Sąd odwoławczy pozbawił się możliwości zweryfikowania w zasadzie jedyne dowodu winy skazanego, jakim było pomówienie A.P.. Nie miała przy tym, zdaniem obrońcy, żadnego znaczenia jego zgoda na odczytanie zeznań tego świadka, z uwagi na przebywanie go poza granicami kraju, wyrażona w toku postępowania przed Sądem pierwszej instancji. Skoro świadek powrócił do miejsca zamieszkania, o czym strony dowiedziały się w toku postępowania odwoławczego, należało go przesłuchać.

Z tak rozumianym stanowiskiem skarżącego nie można się zgodzić. Przede wszystkim dlatego, że obrońca skazanego składając wniosek o przesłuchanie tej osoby nie podał jej aktualnego adresu, pod którym miałby on przebywać po rzekomym powrocie z zagranicy, a jedynie ponownie wskazał adres znany

sądowi i stronom postępowania, a więc ten, na który bezskutecznie kierowana była korespondencja. Sąd odwoławczy, w odpowiedzi na zgłoszone żądanie przesłuchania świadka, zażądał akt sprawy dotyczącej A.W. (sygn. akt VI K (...)), a następnie dołączył do akt sprawy niniejszej dokumenty w postaci: protokołu przesłuchania w charakterze podejrzanego z dnia 28 grudnia 2012 r., protokołu rozprawy głównej z dnia 18 grudnia 2015 r., na którą nie stawiał się oskarżony A.W. (przebywający od kilku lat na terenie Wielkiej Brytanii), wyroku skazującego z dnia 21 grudnia 2015 r., postanowienia z dnia 22 sierpnia 2016 r. o odmowie przywrócenia terminu do złożenia wniosku o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku oraz korespondencji mailowej z dnia 8 maja 2018 r. informującej m.in. o przebywaniu A.W. w Wielkiej Brytanii za zgodą kuratora (k. 1344 - 1356). Analiza tych dokumentów pod kątem zgłoszonego żądania, doprowadziła Sąd odwoławczy do wniosku o braku podstaw do przeprowadzenia w postępowaniu odwoławczym dowodu z przesłuchania w charakterze świadka A.W.. Oprócz racjonalnych i zasługujących na aprobatę argumentów wskazanych w postanowieniu z dnia 27 września 2018 r. (k. 1974), których ponowne przytaczanie nie jest konieczne, dodać jedynie wypada, że bezpośrednie przesłuchanie tego świadka nie było w tej sytuacji możliwe, toteż trzeba było poprzestać na pośrednim wprowadzeniu jego zeznań do podstawy dowodowej, poprzez ich odczytanie na podstawie art. 392 § 1 k.p.k. w zw. z art. 394 § 2 k.p.k. na rozprawie w dniu 1 sierpnia 2016 r. (k.1698v.).

W świetle powyższego, podniesione w kasacji zarzuty naruszenia przepisów postępowania karnego były niezasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 535 § 3 k.p.k. orzekł, jak w postanowieniu.

O kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 518 k.p.k.

as